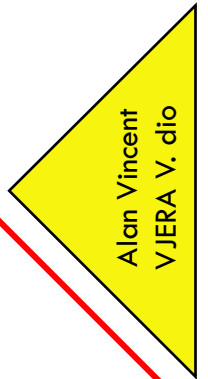

VJERA V. dio

Alan Vincent

VJERA V VELIKA VJERA

Alan Vincent

Približno procijenjeno vrijeme potrebno za čitanje: 42 minute

Sažetak: U ovoj poruci Alan Vincent izdvaja jedino dvoje ljudi kojima Isus priznaje veliku vjeru: rimskog stotnika i ženu Kananejku. Bog traži takva srca, s velikom vjerom potvrđenom pod napadom, srca puna samilosti, koja ne odustaju.

Stihovi iz Pisma:

Matej 8:5-10, Matej 15:21-28; Marko 6:5-6; Luka 11; Luka 18:3-8; Ivan 7:5,12,17.

VJERA V VELIKA VJERA

Alan Vincent

Htio bih nastaviti govoriti o velikoj vjeri. Isus priznaje tu vjeru samo kod dvoje ljudi: jednom čovjeku i jednoj ženi. Pogledat ćemo pobliže to dvoje. Zanimljivo je da nijedno od njih nije židovske pripadnosti. Riječ je o rimskom stotniku (o njemu sam govorio u četvrtom poglavlju, naslovljenom *Paralizirajuća moć nevjere*) i ženi Kanaanejki.

Zašto ovi ljudi velike vjere nisu bili Židovi? Odgovor leži u Markovom evanđelju poglavlje 6., od drugog stiha nadalje. Pokušao sam objasniti zašto izgleda kao da Bog čini toliko čuda u Africi i Indiji. Došao sam do zaključka da se radi o paralizirajućoj moći poznavanja, problemu poznavanja Isusa "bez sile".

Prije nekih 12 godina, dok sam bio pastor crkve u Engleskoj, jedna gospođa u zrelim četrdesetim, koja je imala nekoliko djece i odrasla u medicinskoj obitelji (oba roditelja su joj bili doktori) me je pozvala i rekla:

"Alane, željela bih da dođete."

Odgovorio sam joj da putujem za Indiju, ali je ona rekla

"Hitno je. Morate doći. Želim da molite za mene."

Sjeo sam u auto i odvezao se do nje. Bilo je to prvi put u mom životu da sam osjetio ono za što sada znam da je sila Božja. Kao da su mi ruke bile stavljene u gips, bile su čudno teške, a opet sam u njima osjećao žmarce. Začudio me taj neobičan osjećaj. Ušao sam u njezinu kuću i ona mi je ispričala što se dogodilo. Ponovo je počela rasti u svojim četrdesetim godinama, čak više od dva centimetra. Stopala i ruke su joj se povećali, pa je morala kupiti nove cipele i rukavice, skoro dva broja veće.

Pojasnila mi je:

"Noge mi sada postaju nestabilne i vid mi slabi. Roditelji su me odveli u London na pregled, i dijagnosticirali su tumor koji pritišće hipofizu. Prognoze su vrlo loše, jer nemaju načina da je dosegnu. Možda će biti u stanju nešto učiniti zračenjem. Alane, želim da molite za mene."

Stao sam ispred žene i ispružio sam ruke k njoj i počeo molitvu. Samo sam je dotaknuo i ona je pala na leđa. Tako nešto nisam nikad vidio u životu. Ona je kriknula, a ja sam upitao što se dogodilo.

"Osjetila sam kako se smanjujem", rekla je ona.

Ustala je s poda i rekla

"Noge su mi sad stabilne, a vid savršen."

Donijela je jedne neke stare cipele koje nije mogla obuti, i sada su joj pristajale savršeno. U djeliću sekunde se smanjila na normalnu visinu. To je kasnije potvrdio isti liječnik koji je dijagnosticirao tumor, od kojeg nije ostao ni trag u tijelu. Aleluja!

Ali ovo je svrha moje priče: Dok sam sjedio tamo i gledao tu ženu, u meni su se miješali radost i potpuna zbunjena nevjerica. Rekao sam joj:

"Ne mogu vjerovati da se ovo zaista dogodilo!"

Po prvi puta sam shvatio tekst u Pismu koji kaže da je Isus uskrsnuo od mrtvih, i ukazao se učenicima koji nisu mogli vjerovati od radosti (Luka 24:41). Jeste li ikada pročitali ovaj stih? Nisam vjerovao od radosti i pomislio sam:

“Što je sa mnom?”

Eto me sa dokazom pred očima. To nije imalo ništa s mojom vjerom, već je bilo Božja milost prema toj ženi. Bog me upotrijebio kao kanal svoje sile u djeliću sekunde, a ja nisam mogao vjerovati što se dogodilo. Zašto ne mogu vjerovati? Čak ni svjedočanstvo mojih očiju nije odagnalo nevjeru.

Samo bih želio ponoviti što sam već rekao u prethodnom serijalu o vjeri. Naučio sam da nevjera nije samo odsustvo vjere. To je čin usmjeren protiv Boga. Bog mrzi nevjeru. Shvatio sam da u mom uglednom, racionalnom i znanstvenom britanskom srcu leži planina nevjere koja ne popušta čak ni kad se osvjedoči vlastitim očima! Rekao sam Bogu:

“Ovo je užasno!”

Dvanaest godina sam se borio protiv nevjere. Počeo sam je mrziti jednako kao i Bog.

Sada ću radije ispasti glup nego podleći uglednoj nevjeri. Radije ću biti budala i napraviti taj korak, nego biti pažljiv i propustiti priliku da Bog izvede čudo. Vidio sam neka divna čuda a imao sam i ponešto spektakularnih neuspjeha. Molio sam za čovjeka u invalidskim kolicima na velikom skupu od osam tisuća ljudi. Bio sam siguran da će ga Bog iscijeliti ali se nije dogodilo ništa. Onda sam obećao sebi da se ovo više neće ponoviti. Ali ne možemo tako, jer smo za ovo rođeni, amen?

U Markovom evanđelju 6:6 kaže:

I čudio se njihovoj nevjeri.

a u 5. stihu:

(...) i ne mogaše ondje učiniti ni jedno čudo – zbog njihove nevjere.

Želio bih vas ponovno podsjetiti na problem ljudi oko Isusa. Oni su ga poznavali. Godinama su bili u kontaktu s njim i nikad ništa silno nije učinio, pa oni nisu mogli vjerovati da je sad došao činiti čuda. To je i naš problem. (Vidi Vjera IV ‘Paralizirajuća moć nevjere’). Jedino je rimski stotnik shvaćao.

A što je on to shvaćao? Tijekom godina vojne obuke, naučio je slušati svaku riječ od nadređenih. Ako ste bili u vojsci, onda znate da je jedna od svrha obuke da vas nauči slušati, bez obzira jesu li zapovijedi glupe ili ne. Amen? Ako ste bili u vojsci, znat ćete točno na što mislim. Ako ste bili kakav zapovjednik, morali ste proći još strožu obuku. Stavljaju vas u svakoake situacije kako bi isprobali vašu poslušnost. Ako odbijete zapovjed - gotovi ste. Ali prolazite kroz svaki ispit i svaku kušnju.

Ispričat ću vam nešto što mi se dogodilo dok sam na obveznom služenju vojnog roka u zrakoplovstvu u Kraljevskim Zračnim snagama. Prvo jutro, kad smo tek došli, narednik je rekao:

“Slušajte, bagro! Ako uhvatite imalo sna, to je privilegija. Ako dobijete imalo hrane, to je privilegija. Ako dobijete kakve novce, to je privilegija, bilo kakav odmor, to je privilegija. Vi ste sada vlasništvo Njegove Visosti 24 sata dnevno.

On vas može poslati kamo želi, činiti sa vama kako mu je drago i vi se nećete žaliti. Shvaćate?”

Naučio sam se brijati svako jutro. Bilo mi je tek 18 godina i imao sam malo brade. Narednik mi je došao i rekao:

“Jesi li se obrijao, sinko?”

Odgovorio sam:

”Ne, naredniče, ja se brijem svaka tri dana.”

On je rekao:

“Sinko Njegova Visost je zapovjedila da se briješ svaki dan, trebao ti ili ne. Idi i obrij se!”

Svako jutro sam brijao ništa, jer su propisi tako nalagali. Bilo je krajnje glupo, ali koga briga? Radiš što ti kažu. Pored toga smo imali “Dnevne zapovijedi”. Svaki dan su na oglasnu ploču postavljani propisi kojih se trebalo pridržavati ili bismo bili u nevolji. Tada sam učio kako je to biti pod vlašću. Dok sam bio u vojsci, nikad nisam nikome govorio da radi ovo ili ono, samo su me vozali narednici.

Tijekom obuke za zapovjednika, disciplina ne popušta. Postaje sve rigoroznija. Prolazite strogu obuku kojoj je jedini cilj da pokaže hoćete li popustiti pod pritiskom, ili ćete ostati poslušni i izvršiti kako zapovijedi nalažu. Na primjer: jednom smo išli na marš od 40 km. Trčali bismo, pa onda hodali pod punom ratnom spremom, dok bi nas vodili kroz najblatnjavije, najsmrdljivije i najprljavije putove i to uvijek po kiši. U Engleskoj pada puno kiše, i kad se vratimo nakon 40 km hodanja i trčanja kroz blato i močvaru, skineš sve sa sebe, a narednik zagalami:

“Čistite te čizme! Ostavili ste ih blatnjave, za pola sata se vraćam i da se sjaje kao staklo. „

Morali smo očistiti čizme i ulaštiti ih i tada bi došla inspekcija. Bili smo izmoreni! Htio sam baciti tu čizmu na njega, ali sam znao da ako to učinim snašle bi me posljedice. Nakon što smo se istuširali, legli smo u krevet, tvrdo zaspali, jer smo bili jako umorni i u dva sata ujutro narednik ušetao, upalio sva svjetla i rekao:

«Neka svatko stane pored svoga kreveta!»

Morali smo se brzo pokrenuti i stati svatko pored svoga kreveta (misleći pri tom kako bismo rado ubili te tipove). Nismo proturječili naredbama. Nismo govorili:

«Pa znate, do kasno sam ostao budan, možete li se vratiti za dva sata?»

Takve se stvari ne govore naredniku. Ako bi vas stavili na obuku za časnika prolazili ste kroz još ozbiljniju obuku. Dio te obuke bile su planine u Wales-u. Tamo uvijek pada kiša, svuda je divljina i krš. Odbacili su nas kamionom i dali nam nešto hrane i šator. Također su nam dali i kartu okruga od 160 km i rekli: «Vidimo se tamo za tri dana! Ne kontaktirajte ni sa kim, nemojte čak razgovarati ni sa ovcama.»

Krenuli bismo preko planina po kiši i blatu. Nisu nam rekli da su nam dali šatore koje su prokišnjavali. Sve je to dio obuke. Dali bi nam pokvarenu hranu, također kao dio obuke, tek da vide kako ćemo se ponašati kada nakon 50 km povlačenja kroz blato i kišu napokon zastanemo i kažemo:

«U redu, sada se možemo se spremi za noć.»

Tada bismo otvorili šatore i vidjeli da ništa ne valjaju.

«Ma gdje je taj narednik? Da ga se sada dočepam.»

Naravno da su ljudi pucali pod pritiskom. Ako bi se to dogodilo, rekli bi im:

«Oprostite, ali niste dobar materijal za časnika. Isključeni ste sa obuke.»

Ako ste htjeli postati časnik morali ste naučiti biti poslušni svakoj riječi, zapovijedi koja vam je dana. Pretpostavljam da je i stotnik prošao kroz sličnu obuku. Većina vojski ima istu vrstu sadističkih nastojanja, nije li tako? Je li vam to poznato?

Ovaj stotnik prošao je kroz proces poslušnosti. Položio je svaki test i ojačao je. Nije lako nastaviti biti poslušan riječi kada sve u vama vrišti:

«Zašto moram izvršiti ovu zapovijed? Umoran sam i dosta mi je svega. Bunim se, a to je glupo. To mi uopće nema smisla!»

Morate očeličiti svoje živce i nastaviti biti poslušni, onda, napokon možete doći do točke gdje vam kažu:

«U redu, položili ste ispit. Dokazali ste da znate kako živjeti pod nečijim autoritetom. Bili ste poslušni svakoj riječi koja vam je dana kao zapovijed. Zbog toga ćemo vas sada imenovati časnikom.»

Tada imate promociju, dobijete vaše oznake. Nakon toga možete govoriti drugima što da rade. Ali, takva vam se dužnost povjerava tek kad sami naučite biti poslušni.

Ovaj stotnik prošao je proces kroz koji svaki časnik mora proći, dokazao je svoju poslušnost i položio ispit za časnika u Cezarovoj vojsci. Dobio je stotinu vojnika i kada im je rekao bilo koju riječ oni bi je istog trenutka izvršili. Nikada mu nije palo na pamet da bi oni mogli učiniti bilo što drugo. Došao je do mjesta gdje je bio toliko vješt u sili riječi da je očekivao da se njegova zapovijed izvrši bez odgađanja. Ali, nije spoznati silu riječi sve dok nije prošao proces poslušnosti. Upravo ta poslušnost dovela ga je do razumijevanja sile. Svaka riječ koja je izašla iz Cezarovih usta morala je biti bezuvjetno izvršena i kada bi je on izgovorio vi se niste usuđivali ne izvršiti tu riječ jer se Cezar nalazio iza nje. Sila riječi dolazi kroz silu poslušnosti. Razumijete li to načelo?

Stotnik je bio čovjek koji je shvaćao da je Isus živio u savršenoj poslušnosti i autoritetu.

«Vidim da si čovjek koji živi pod autoritetom svemogućeg Boga. Ti živiš po svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta.»

Kad se Isus čudio rimskom stotniku nije poučavao nešto za vas i mene, on je to već živio. Isus je rekao:

«Čovjek neće živjeti samo o kruhu, nego i o svakoj riječi koja iziđe iz Božjih usta.»

(Matej 4:4)

Isus je živio 30 godina na takav način. Došao je dan kada ga je Duh Sveti pomazao u vodama Jordana i ovlastio da ide kao čovjek pod autoritetom, ali sada sa svim nebeskim autoritetom iza svake riječi koje je izgovorio. Upravo njegova poslušnost dala je silu onome što je rekao. Stotnik je shvatio: »Meni je to jasno u području vojske a tebi je, očigledno u duhovnom području.»

Isus mu se začudio i rekao:

«Takvu vjeru nisam našao u cijelom Izraelu.» (Matej 8:10)

Velika vjera u svim Biblijskim primjerima je u ime nekog drugog. Ta druga osoba prolazi kroz ozbiljna demonska mučenja. Primjećujemo da na oba mjesta ovaj stotnik dolazi Isusu zbog nekoga drugog a također i Kananejka, ali o njoj ću govoriti kasnije.

«Samo reci riječ i moj će sluga biti iscijeljen.»

Koje li nevjerojatne riječi? I Isus mu se čudi.

U početku Ivanovog Evanđelja, 7 poglavlja, piše da se odvijala velika rasprava i da čak ni Isusova vlastita braća nisu vjerovala u njega (5.stih). U 12. stihu oni raspravljaju o tome tko je Isus, je li on Krist ili običan čovjek ili samo zavarava ljude. Dakle, odvijala se velika rasprava u svezi s njim. U 17 stihu Isus ustaje i govori:

Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe.

Jedini način da se Božja riječ dokaže je spremnost da se vrši. Ne samo djelomična spremnost, nego puna voljnost. Da bi se došlo do kraja 40 km-skog marša kroz blato morate uložiti svu svoju volju u to. Svaki put zaurlate:

«Izvucimo se iz ove situacije!» (vidi vjera IV)

Bog će vas provesti kroz razne situacije koje će imati funkciju obuke. Sveti Duh je poput narednika. On želi neke od nas dovesti do zapovjedničke razine u duhu i u vjeri kako bismo mogli izgovoriti riječ. No, nikada nećemo doći do tog mjesta, a da nismo prošli obuku. Morate izvršavati njegovu volju. Morat ćete to izdržati. Uzmite riječ o davanju desetka i dobrovoljnog priloga. Bog uistinu dopušta da prođemo obuku. Lako je davati desetak kada imate puno novca, ali što ako nemate ništa?! Duhovno, to je kao kad se probijate u blatu do koljena. Sam sam to prošao. Šest tjedana nakon što smo se moja supruga i ja spasili pročitali smo riječ o desetku i dobrovoljnom prilogu u Bibliji. Nismo išli u crkvu koja je to poučavala ali to je bilo toliko jasno u Bibliji da smo odlučili tako raditi. Odmah smo upali u neprilike. To je dio obuke. Zna li to? Tada smo otišli u Indiju i ja nisam imao izbora, bio sam bolestan i nijedna me misija nije htjela poslati. Otišli smo u Indiju bez ikakve financijske potpore, jednostavno smo vjerovao Bogu jer je on rekao da idemo. To nije lako. Lakše je ne raditi ništa jer škola vjere nije jednostavna. Plod je, međutim, ogroman. Vratili smo se nakon toliko godina u Indiji, kući, u Englesku. Bio sam visoko dobro kvalificiran a u to vrijeme lako sam mogao naći dobro plaćeni posao, ali, nalazio sam se pod autoritetom. Bog je rekao:

«Ne, želim da radiš. Hoću da sagradiš tu malu crkvu.»

Ali, ta me mala crkva nije mogla plaćati. U stvari, oni nisu razumjeli čak ni davanje tako da mi nismo uopće imali novca. Odlazio bih na sastanke i propovijedao, oni bi samo rekli:

«Hvala vam lijepo.»

I to je bilo to. Ponekad sam ih želio ubiti. Bog je morao poraditi na mom srcu. Rekao mi je:

«Propovijedaš li ti za novac, ili iz poslušnosti?»

A ja sam rekao:

«Pa, znam što Biblija kaže.»

Prošao sam kroz težak i ozbiljan trening kako bih uzvjerovao. Moja supruga i ja prošli smo razdoblje od 7 mjeseci kada uopće nismo imali novaca, a nismo imali ni hrane, i moja je supruga Eileen (dopustila mi je da kažem ovo u javnosti) je postila 10 dana (nije bilo teško postiti jer svejedno nismo imali što jesti) i rekla je:

«Gospodine, pošalji nam nešto namirnica!»

Baš u to doba i kuću su nam izjedali termite. Morali smo to riješiti a koštalo je puno novca kojeg mi uopće nismo imali. Molio sam se:

«Gospodine, pošalji nam novaca.»

Gospodin je rekao:

«Ti samo zaposli radnike, a ja ću platiti.»

Odgovorio sam mu:

«U životu nisam napisao ček bez pokrića. Neću to učiniti, to nije časno.»

Borio sam se s tim tri tjedna. Još uvijek nismo imali što jesti, a moja žena je rekla:

«Zašto se ne zaposliš kao svaki pristojan čovjek?»

Rekao sam:

«Puno ti hvala draga. Baš mi je to sada trebalo.»

Bio sam u potrebi, do grla u blatu, probijao sam se kroz kaljužu i mislio:

«Bolje bi bilo da iziđem iz svega toga s vjerom. Bolje bi bilo da se vratim nazad i da počnem zarađivati dobru debelu plaću.»

Ali, to se otešlo na sedam mjeseci. Sve što smo jeli tri tjedna bila je vreća krumpira koju je neki zemljoradnik izbacio pred naša vrata. Jednostavno smo jeli krumpire čitava tri tjedna. Kada smo njih potrošili, došao sam dotle da sam mislio kako ne mogu ni propovijedati. Bog je zatvorio vrata sa svih strana. Napokon, dobio sam poziv da propovijedam u crkvi. Bog mi je još uvijek govorio da trebam popraviti kuću. Rekao sam:

«Gospodine, više me zabrinjava hrana nego termite.»

Da skratim priču, stigao je četvrtak ujutro i znao sam da mogu nazvati te radnike da počnu sređivati kuću. Namjeravao sam napisati ček kada su završili, a Bog je rekao da će se On pobrinuti da ček ima pokriće. Predlažem vam da ne radite to osim ako vam Bog vrlo jasno ne progovori o tome. To se toliko kosilo s mojim svjetonazorom da me mučila i sama pomisao o tome.

Rekao sam Bogu:

«Ne, Bože, neću to učiniti. Pošalji mi novac i ja ću platiti.»

Ali, Bog je rekao:

«Ne! Želim te naučiti nešto u svezi s vjerom. Napiši ček i poslat ću ti novce. Ne možeš li mi vjerovati da ću ti dati novac prije nego ček stigne?»

Slabašno sam odvratio:

«Ne, Gospodine, u ovom trenutku, ne mogu.»

Bog je rekao:

«Eto vidiš, upravo to je moj problem sa tobom. Dovesť ću te do mjesta gdje ćeš ti to biti u stanju.»

Rekao sam:

«Gospodine, to boli!»

«Baš tako, ali ja ću te učiniti čovjekom vjere makar te to i ubilo.»

To me podsjetilo na moga zapovjednika. »Nježni Isus, krotak i mio« - kažem vam da to može biti vrlo grubo i teško kada vas on želi dovesti do nečega.

Napokon sam pozvao te radnike, oni su se razmilili svuda po kući i pobili termite. To je dosta koštalo. Predali su mi račun i ja sam zatvorio oči dok sam pisao ček. To se dogodilo u četvrtak. Nismo čak imali ni novaca za benzin. Tih sam dana vozio stari, zahrđali kombi. Bio je prazan, posvuda sam išao pješice jer nisam imao novaca da napunim rezervoar. Baš u to vrijeme u Engleskoj smo od države dobivali malenu svotu za svako dijete. To se nazivalo dječjim doplatkom. Svaki smo tjedan dobivali taj doplatak u iznosu 7\$. Odvojili smo desetinu tog novca, kupio sam nešto goriva jer sam morao otići na tu službu. Rekao sam supruzi:

»Barem će nam dati pristojan ručak«, jer je to bila »Brethren Assembly« koji su se stvarno okupljali na ceremonijalne objede, kao dio tradicije. Bila je Uskršnja nedjelja, imali smo odličan ručak – stvarno smo do kraja iskoristili tu Nedjelju. Danima nismo pošteno jeli.

Dakle, imali smo taj izvanredan ručak, no moj problem je bio u tome što nisam imao goriva da se vratim nazad; imao sam samo gorivo da stignem do tamo. Što se onda dogodilo? Čak i da su mi dali ček, to ne bi bila neka velika svota. Jedna mi je draga starica tutnula novčanicu od 20\$ u ruku. Bio sam oduševljen! To je bilo dovoljno za gorivo da se vratimo kući. Nakon što sam propovijedao, ljudi iz crkve dali su mi još novca, što nije loše. No, to nije bilo dovoljno da platimo radnicima koji su nas riješili termita. Jedan od starješina je rekao:

»Htio bih da dođete kod mene da imamo zajedništvo.«

Odvezao se u svom potpuno novom Mercedesu, a ja sam ga pratio u svom zarđalom kombiju. Stigli smo da njegove kuće i što je tada uslijedilo mi se dogodilo ni prije ni poslije u životu. Njegova žena je kuhala kavu, a mi smo pričali. Tada je ona otišla u smočnicu i u jednu ogromnu kutiju od cornflakesa (u koju stane 36 kutija cornflakesa)

stavila sve iz hladnjaka, pa čak i mlijeko. Punila je tu kutiju dok nije ispraznila cijelu smočnicu. Donijela mi ju je i rekla:

» Jednostavno sam osjetila da Gospodin želi da vam ovo dam.«

Unutra je čak bilo i paste za zube. Nisam vidio nikakvu pastu za zube puna tri tjedna.

Unutra je bilo i toalet papira, svih onih stvari koje nismo bili u mogućnosti kupiti.

Neću vam reći što smo u tom slučaju radili, ali bili smo misionari, pa smo se znali snaći u takvim situacijama. Sve je to bilo u Engleskoj gdje se inače živi solidno. Tada je taj čovjek napisao ček, a svota je bila identična onoj koju sam morao platiti za istrebljivanje termita!

Bilo je to prije jako puno vremena. Poslije toga više nisam morao prolaziti kroz takav test. Ne kažem da se to neprestano događa, ali ako prođete taj test ne morate ga više ponavljati. Ako ne prođete test, Bog će vas voditi u krug. Ako to želite raditi svaki tjedan, ili svaki mjesec – možete - ja ne bih.

Sveti Duh je rigorozniji i bolji od bilo kakvog narednika. On će vas dovesti ka vjeri.

Moje pitanje glasi: koliko žarko želite postati čovjek ili žena velike vjere? Ako prođete obuku, moći ćete izgovarati riječi. Ja još uvijek učim i, kako sam vam već kazao, tek sam prije nekoliko godina otkrio da imam zlo srce nevjere i tada sam bio iscijeljen. Čeznem biti čovjek čijoj će se vjeri Isus čuditi. To je

moja ambicija. Ljudi me toliko ne brinu, želim da Bog bude zadovoljan sa mnom. Ne bi li bilo prekrasno kada bi Isus rekao:

» Ovakvu vjeru nisam vidio u cijeloj Americi!« ?

Ne bi li to bilo divno kad bi Isus to mogao reći i za vas? Ne isplati li se proći kroz obuku od koje se znojite kako biste izvježbali svaki duhovni mišić. Nije li to vrijedno ploda koji na kraju dobivamo? Htio bi da obratimo pozornost na još jednu osobu čiju je veliku vjeru Isus izdvojio. Otvorimo Matejevo Evanđelje 15:21

Isus izađe odande i krene u Tirsku i Sidonsku okolicu. Najedanput, žena Kananejka, koja dođe iz toga kraja, povika: »Smiluj mi se, Gospodine, sine Davidov! Kćer mi vrlo muči zli duh.

Primijetimo još jednom motivaciju. To je demonsko đavolje mučenje.

Stihovi 23 i 24:

Ali joj on ne uzvratni ni jedne jedine riječi. Na to mu se približiše učenici i zamoliše ga: »Udovolji joj, jer više za nama.« On odgovori: »Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova.«

Isus to nije rekao stotniku. Jeste li to primijetili? Kada je stotnik došao, rekao je:

«Doći ću i pozdraviti ga.»

On je bio pogani ali, kada se radilo o ovoj ženi, Isus se prema njoj odnosio posve drugačije. Želim da spoznate razlog. Stihovi 25-26:

Ali dođe, pade pred njim ničice i reče: «Gospodine, pomози mi!». On joj odgovori: «Nije pravo oduzeti kruh djeci i baciti ga psićima.»

Kako bi vama bilo da vas nazivaju psima? Zamislite, da dođete, na primjer, vašem pastoru i on vam kaže:

«Nemam vremena da ga trošim na pse.»

Ne biste li rekli:

«E, pa ja onda idem u drugu crkvu jer vi tako razgovarate sa mnom.»

Kakav je to način! Htio bih da shvatite da je Isus vidio srce ove žene. On je znao što se nalazilo u njezinom srcu. Zato se tako prema njoj i odnosio jer je htio iznijeti van taj dragulj koji je ona krila u svom srcu kako bismo ga svi mogli vidjeti. Isus nije tvrdokoran, nije nezainteresiran i nije legalista po pitanju Židova i Grka. On, ipak govori sve te stvari jer je vidio nešto u srcu te žene. Da je samo rekao:

«O, da. Doći ću i iscijeliti ti kćer», nikada ne bismo saznali što je bilo u srcu te žene i nikada ne bismo ni saznali što Isus traži u našim srcima. Idemo dalje na 30. stih istoga poglavlja i čitamo kako mu prilazi cijelo mnoštvo ljudi i on ih sve iscjeljuje. Isusu nije nedostajalo suosjećanja, niti sile za iscjeljivanje. Ali, on nije htio samo usput saslušati ovu ženu, nego izvući ono što on ima kako bismo vi i ja zavapili za isti tim. Imam još jednu ambiciju. Želim srce te žene i

želim vam pokazati što ono u stvari jest. Pogledajmo, dakle slijedeće. Pročitajmo kraj odlomka 15. poglavlja Matejevog evanđelje, 26. stih:

On joj odgovori: «Nije pravo oduzeti kruh djeci i baciti ga psićima.»

Ona nije rekla:

«Oh! Više neću ići u tu crkvu!»

Ne, rekla je:

«Jest, Gospodine, nadoda ona, jer i psići jedu mrvice što padaju sa stola njihova gospodara.

Nato joj reče Isus, O, ženo, velika je tvoja vjera. Neka ti bude kako želiš!, Istoga časa ozdravi njezina kći. «

Htio bih da pojmite motiv za veliku vjeru:

«O ženo, velika je tvoja vjera.»

Motiv je bio očaj. Očaj, potaknut ljubavlju. Voljela je svoju kćer koju je demon bio ozbiljno zaposjeo i stoga je odlučila da Isus učini nešto u svezi sa stanjem svoje kćeri. Odlučila je poći za njim i ne puštati ga sve dok ne postigne ono što je bilo u njezinom srcu. Bila je tjerana očajem motiviranim ljubavlju.

Kada sam prvi put stigao u Indiju, u veljači, 1963., sletio sam u Bombaj i prvih nekoliko tjedana ljudi su mi lagali, pljuvali me, varali me i opljačkali. Nakon tri tjedna rekao sam Bogu:

«Ovi ljudi zaslužuju pakao.»

To je bilo veliko suosjećanje moga srca. Mislio sam:

«Vratimo se natrag u Englesku gdje su ljudi pristojni i civilizirani.»

Imao sam razloga poželjeti im pakao.

Sada vidite da je to bila moja narav i ja sam znao da je to pogrešno pa sam molio Boga da to riješi. Molio sam ga, ili da me odvede s toga mjesta ili da me promijeni. Bog me promijenio. Nešto se dogodilo u mom srcu što nije imalo nikakve veze sa mnom, već je dolazilo od Boga. Bog je u mene usadio ono što On osjeća za Bombaj. Slomio sam se i plakao i jecao. Bio sam poput osjetljive žene, slomljen za taj grad, vapeći Bogu. Taj se duh spustio na nas. Bili samo mala skupina, između dvanaest ili petnaest osoba. Počeli smo zauzimati grad za Boga.

Tako sam se krstio u Duhu Svetom, bio je to čisti očaj! Ako ste očajni nije vas više briga za teologiju nego samo želite da Bog nešto učini. Ne prepirete se više koji je pravilni način da se moli u Duhu. Postanimo očajni! Koga briga za teologiju, ionako, tko zna tko je u pravu! Bog nas je posjetio i uzdrmao grad. Neki mladići koji su se u to vrijeme spasili sada su moćni ljudi u službi. Jedan od njih započeo je 60 crkava u Bombaju i 600 drugih po cijeloj Indiji. Drugi ima 700 stalnih zaposlenika po cijeloj sjevernoj Indiji a to je područje tamno poput pakla. Neki od njegovih radnika su ubijeni, cijelu kongregaciju su masakrirali hinduistički radikalisti. To nije zaustavilo crkvu. Njih nešto goni. Upravo takva je bila ova žena. Bombaj je strašno zaposjednut demonima. Bog vas može dovesti do toga da volite izgubljeni grad kao vlastitu kćer poput ove Kananejke. Isto se dade primijeniti na druge gradove, sve njegove bolesti koje

su prokletstvo grada i koje imaju izvorište u demonskom. Bog će posjetiti grad kao što se dogodilo i Bombaju ako nekolicina jadnika zavapi Njemu sa srcem Kanaanejke.

Moram priznati Bogu dok mi počinje govoriti u svezi s drugim gradovima:

«Bože, izgubio sam takvo srce, želim ga natrag. Ne vapim kao nekad. Postao sam profesionalan i usmjeravan znanjem. Želim srce te žene.»

To mi je puno dragocjenije. Ako vam Bog da takvo srce, nešto će se dogoditi vašem gradu kao prije.

Isus je mogao iscijeliti njenu kćer ali mi ne bismo nikada saznali što se nalazilo u njezinom srcu. On je išao težim putem s ciljem da pokaže što je u njezinom srcu. On želi da i mi budemo takvi. Dakle, ona mu dolazi i kaže:

«Moja je kćer ozbiljno zaposjednuta demonima.»

Prva reakcija - On šuti. Ako čitate sve usporedbe na temu molitve, na primjer onu u 11. poglavlju Lukinog evanđelja kada odete prijatelju koji se niti ne ustane a vi i dalje nastavite lupati na vrata, on će vam dati sve što vam treba.

U 18. poglavlju Lukinog evanđelja mala udovica odlazi ka sucu. Sudac kaže:

«Ova je žena stvarno prava gnjavaža, ne da mi mira pa ću joj dati što traži od mene.»

Isus kaže da je to usporedba koja nas uči da čovjek uvijek treba moliti a nikada ne posustati. Dakle, u 8. stihu 18. poglavlja Lukinog evanđelja

Kažem vam, brzo će ih obraniti. – Ali, hoće li Sin Čovječji, kada dođe, naći pouzdanja na zemlji?

Vrsta vjere koja dopire i ne pušta stisak. Udovica kaže sucu:

«Osveti me mome suparniku.»

Prije nekog vremena bio sam u Californiji. Vozili smo se do nečije kuće zajedno s pastorom crkve u kojoj smo bili. Tamo je živio i jedan dječak od osam godina, sa svojim novim poočimom. Njegova je trinaestogodišnja sestra pobjegla od kuće i taj je dječak bio očajan jer je otišao i zadnji trag sigurnosti iz njegovog života. Otac mu je otišao da se oženi drugom. Rekao mi je:

«Znate, morao sam se truditi i prilagođavati četirima parovima djedova i baka.»

Mogao sam vidjeti bol u očima tog djeteta. Sestra mu je otišla a majka mu je bila na jednom mjestu i otac na drugom. Trudio se nositi sve to. Mališan od osam godina! Pomislio sam «Dragi Bože!» i briznuo u plač.

Osamdeset posto djece u SAD-u žive s jednim roditeljem. Neki čak nemaju niti jednog. Samo zamislite, osamdeset posto njih! To znači da samo jedno od petoro djece ima oba roditelja koja su ga donijela na svijet. Često je i u tom slučaju situacija nezadovoljavajuća. Ovaj narod, SAD, ozbiljno je zaposjednut demonima ne samo u području obitelji. Svi ti djelatnici socijalne skrbi bacaju milijarde dolara na rješavanje tog problema ali, kažem vam, Isus je ono što nam je potrebno. Želim srce te žene. Jednom sam ga imao ali sam ga izgubio. Jednom sam vapio za Bombaj. Još uvijek volim taj grad. Volim taj narod. Radije bih imao srce te žene nego uspješnu službu i čak moj lijepi novi dom. Zahvaljujem Bogu za to, ali što je to u usporedbi s onim srcem?

Zašto Isus nije odgovorio niti jednom jedinom riječju? Zato što je htio pokazati kakvo je to srce. Ono ne odustaje. Ako odete i molite Boga za svoj grad, đavao će vam se usprotiviti. Bog mora biti pravedan čak i kada se suočava sa đavlom. To nam se možda čini besmislenim. S našeg stajališta čini se da Bogu nije stalo. To uopće nije istina, to se to tako čini. U svojim usporedbama Isus je okarakterizirao Boga kao osobu kojoj nije stalo ali to uopće nije istina. On kaže:

«Otac će vas osvetiti brzo, samo se drž'te!»

Ako je vaš slučaj čvrst poput čelika a vi odustanete na pola sudskog procesa, izgubit ćete slučaj jer niste izdržali do kraja. Đavao zna kako opstruirati, zna kako koristiti svaku tehniku kako bi odgodio neizbježno a mi moramo ustrajati u tome jer Bog mora ostati pravedan čak i kada se suočava sa đavlom. On će presuditi u našu korist ali to mora biti savršeno pravedno jer je naš Bog takav.

A Isus joj nije odgovorio ni jednu jedinu riječ. Umjesto da je ta žena odustala, zavapila je još glasnije i strastvenije. Postala je jako emotivna a učenici su rekli :

« Riješi se te žene koja neprestano vapi .»

Kada dobijete takav teret postanete jedna osoba za kršćanski sastanak. Počnete plakati i vikati u krivo vrijeme a ljudi kažu :

« Maknite je iz crkve, samo narušava atmosferu.»

Nikada ne znate kada će vas snaći muka. Dolazite do mjesta gdje vas nije briga kako ona izgleda. Ja sam punokrvni Britanac sa dobrim ugledom i ne volim da me vide kako plačem u javnosti. Morao sam se s tim suočiti i sada me nije briga čak ni ako se ponašam kao šašava emotivna žena. Radije bih vidio kako Bog napreduje nego zadržao svoj ugled . Amen ?

Slijedeća stvar bila je negodovanje njezinih sugrađana. Učenici su rekli:

« Riješi je se. Stalno vrišti.»

Tada je Isus rekao:

«Poslan sam samo izgubljenim ovcama kuće Izraelske.»

Pogledajte samo što ona kaže. Pala je ničice i rekla mu:

«Smiluj se Gospodine. Neću ići u teološku raspravu. Ako si odlučio ne spasiti Izrael ja ću te nagovoriti da se predomisliš pukom upornošću.»

Isto bi se dogodilo kada bismo se svađali oko činjenice je li teološki ispravno poslati probuđenje u SAD ili nije. Koga briga?

Prije stotinu godina, C.H. Spurgeon zavapio je iz Londona. Bio je odgojen u uštogljenoj kalvinističkoj školi i zavapio je :

« O Bože! Spasi izabrane a tada izaberi još mnoge.»

Koga briga za teologiju!?

Ako želite opstati morate dokazati da ste otporni. Ta Kanaanejka samo slavi Boga « smiluj mi se» , a Isus je vrijeđa govoreći:

«Ne možeš dati dječji kruh psima. (Matej 15:27)

Kakvog li načina da s njom razgovara! Ali ona mu odgovara:

« Istina Gospodine, ali čak i psi jedu mrvice koje padaju sa stola.» (Matej 15:27)

Ona je poput buldoga koji ne pušta. Nju goni očaj koji je motiviran ljubavlju. Ona preživljava napad. Đavao nas pokušava uvrijediti kroz ljude iz crkve,

npr.» Posrednici nisu dovoljno cijenjeni u ovoj crkvi», pa, ako i nisu, koga briga?

Isus kaže ženi u Matejevom evanđelju 15:28 :

Na to joj reče Isus: « O ženo, velika je tvoja vjera. Neka ti bude kako želiš!» Istoga časa ozdravi njezina kći.

Čekam Isusovu riječ za grad u kojem živim i za kojeg se molim (San Antonio). Htio bih osjećati za ovaj grad isto što sam osjećao za Bombaj, stoga kažem Bogu:

«Želim srce te žene.»

Vjerujem da Bog želi da je u nama takvo srce. To nije ništa što mi možemo sami za sebe učiniti, samo morate biti otvoreni. U Britaniji se nešto događa, upravo sam bio tamo. To je jedna vrlo čudna stvar, čuli ste za Kensingtonski hram. Hrpa Nigerijaca i Ganaca došli su u taj hram. Oni nisu uštogljeni i rezervirani poput Britanaca, nego jednostavno kažu:

« Ovo mjesto smrdi po demonima, učinimo nešto u svezi s tim !»

Britanci su došli do toga da više nisu vjerovali da Bog može išta učiniti u svezi s Londonom ali Nigerijci i Ganci nisu prihvatili tu filozofiju.

Je li Isus rekao da je poslan samo izgubljenim ljudima Afrike i Indije ?

To su besmislice! Ne prihvaćam takvu filozofiju. Molitveni sastanak sada je narastao do 600 ili 700 ljudi. U toj crkvi vjerojatno je 80% crnaca a kada se oni mole uopće se ne doima ugledno - predivno je!

Kada sam po prvi put iskusio takav način molitve bio sam na krusadi u Africi sa Reinhardom Bonnkeom. Bio sam naprosto zadivljen.

Otišao sam u Ilford u Essexu, istočno od Londona. Tamo postoji crkva koja se udvostručila, sa 400 ljudi na 900 jer je došlo 300 Ganaca i molilo se za London . Jednostavno su se usredotočili na prostor od 20 hektara. Ništa nije nemoguće. Želim se moliti kao crnac, baš me briga što će drugi reći. Bio sam s njima; oni će se moliti cijelu noć dok ih komarci grizu. Želim takvo srce! Ti crnci zavijaju i proizvode čudne zvukove ali oni se probijaju do Boga. Želim to srce. A što je s vama? Želim biti muškarac/žena velike vjere (u duhu nije bitan spol, sve to ima korijen u Bogu).

Zavapite Bogu za svoj grad!

O, Bože naš je grad ozbiljno zaposjednut demonima. Svaku instituciju kontroliraju demonske sile. Kakve li pokvarenosti! Naša mlada generacija biva uništena, obitelji su rastrgane. Postoji ogromno nasilje i razne užasne stvari po školama. Politika i svaka institucija zagađene su demonskom tamom. O, Bože! Iscijeli ovaj grad! Raširi se diljem ove zemlje, diljem ovoga naroda.»

Zazovite Boga i tražite to srce velike vjere. Zavapite Bogu za disciplinu vojnika ali i za suosjećanje jedne žene.

«Bože, molimo te, spoji ova dva srca u jedno i učini nas muškarcima i ženama velike vjere. Gospodine, to mora doći od Tebe. Želimo da nas tvoja ljubav obuzme. Želimo osjetiti ono što ti osjećaš za naš grad.»